

Święci i Błogosławieni

Z

PODKARPACKIEJ

ZIEMI

PRZEMYŚL ul. Klasztorna 1

wrzesień 2018 r.

*Opracowanie i skład komputerowy:
Jerzy Łobos*

**Wydawca: Katolickie Stowarzyszenie „Civitas Christiana”
Oddział w Przemyślu , ul. Klasztorna 1**

**"Życie każdego człowieka kończy się w ten sam sposób.
Tylko to, jak kto żył, i sposób, w jaki umarł,
odróżniają go od innych."
(Ernest Hemingway)**

Jan Paweł II 16 VI 1999 r. mówił :

“Bracia i siostry, nie lękajcie się być świętymi! Uczyńcie nowe tysiąclecie erą ludzi świętych!” Świat potrzebuje świętych w rodzinach, szkołach, zakładach pracy, biurach miastach i wsiach , wszędzie. Świat dzisiejszy potrzebuje świętości chrześcijan, którzy dają na co dzień odpowiedź na Bożą nieskończoną miłość”.

Święty – to określenie osoby w sposób szczególny realizującej określone dla tej grupy wartości. Pełni on rolę wzorca osobowego i jest otaczany kultem.

Kto jest pierwszym świętym, kto dokonał pierwszej kanonizacji ? – Pierwszej kanonizacji dokonał sam Jezus Chrystus, składając nawróconemu łotrowi obietnicę, na krzyżu: „ Zaprawdę, powiadam ci: Dziś ze Mną będziesz w raju.” (Łk. 23,43).

W pierwszych wiekach Kościół prowadził procesy w oparciu o opinię publiczną. Jeżeli wierni uważali daną osobę za świętą, to biskup przyjmował to do wiadomości i ogłaszał, go świętym. Początkowo kult świętych rozwijał się w sposób spontaniczny. Kanonizacja polegała na uroczystym podniesieniu elevatio, czyli ekshumacji, a następnie na przeniesieniu szczątków, czyli translatio relikwii. Wystawienie ich przy ołtarzu w celu oddania czci ciału nazywano depositio. Z czasem pojawiła się praktyka demembracji relikwii, czyli rozdzielania ich i rozsyłania po świątyniach.

Kanonizacje przeprowadzane w takiej formie były w gestii lokalnych biskupów praktycznie aż do końca XII wieku. Dopiero w 1146 r. Eugeniusz III, zastrzegł prawo kanonizacji wyłącznie dla papieży. Potwierdził to papież Aleksander III w 1172 r. oraz IV Sobór Laterański w 1215 r. Natomiast papież Grzegorz IX w 1234 r. wprowadził te przepisy do prawa kanonicznego. Tak więc od XIII w. dochodzenie w sprawie świętości życia wyznawców i męczenników zastrzegła sobie Stolica Apostolska.

Jeżeli chodzi o rozróżnienie pojęcia: kanonizacji i beatyfikacji, to wprowadza to dopiero papież Urban VIII w 1634 r. Oczywiście, proces beatyfikacyjny i kanonizacyjny przeszedł dużą ewolucję zanim, na nowo został uregulowany Konstytucją Apostolską Divinus perfectionis Magister - Jana Pawła II, ogłoszoną 25 I 1983 r. Kongregacja Spraw Kanonizacyjnych dołączyła do niej normy, które powinny być zachowane w tzw. dochodzeniu diecezjalnym. Należy podkreślić, że Konstytucją tą Papież Jan Paweł II cały proces kanonizacji i beatyfikacji znacznie uprościł. Dotychczas bowiem wielu świętych doczekało się beatyfikacji bądź kanonizacji po wielu stuleciach, jak np. Jadwiga, którą Kościół wyniósł na ołtarze prawie 600 lat po jej śmierci.

Najkrócej na kanonizację czekał św. Antoni Padewski, który został kanonizowany 352 dni po swojej śmierci. Osobą, która może skrócić ten okres jest Ojciec Święty, jak stało się w przypadku Matki Teresy (o 2 lata) czy ostatnio Jana Pawła II.

Niejednokrotnie zastanawiamy się ilu może być świętych, ilu jest błogosławionych?

Tak naprawdę, to nikt nie udzieli nam dokładnych informacji, gdyż Kongregacja do spraw Świętych powołana została dopiero w 1588 r. Dokładną liczbę trudno jest ustalić, ponieważ w wielu przypadkach nie ma dokładnej dokumentacji. Dotyczy to zwłaszcza męczenników i wyznawców pierwszych wieków, a także świętych ogłaszanych na peryferiach ówczesnego świata chrześcijańskiego - na Wyspach Brytyjskich i w Irlandii, czy na Wschodzie. Przypuszcza się, że łączna liczba osób wyniesionych na ołtarze na przestrzeni wieków może dochodzić do 10 tysięcy.

Pomiędzy 933 a 1635 r., a więc w ciągu siedmiu wieków, kanonizowano zaledwie 67 osób, a w latach 1500 -1900 beatyfikowano 300, a kanonizowano 100 osób. Jeszcze w XIX w., w czasie pontyfikatów Leona XII czy Piusa VIII, nie przeprowadzono ani jednej kanonizacji. Przed Janem Pawłem II najwięcej beatyfikacji i kanonizacji przeprowadzili Pius IX - 52, oraz Pius XII, który w samym tylko Roku Jubileuszowym 1950 dokonał ich 22.

Najwięcej z nich wyniósł na ołtarze papież Jan Paweł II. W ciągu swego blisko 27-letniego pontyfikatu dokonał 1345 beatyfikacji i 482 kanonizacji. Wśród nich było 9 świętych i 160 błogosławionych Polaków. Do tej pory Polska może poszczycić się więc 30 świętymi i 223 błogosławionymi. Z pewnością można powiedzieć, że pontyfikat Jana Pawła II był okresem niespotykanej w dziejach Kościoła eksplozji beatyfikacji i kanonizacji.

NAUCZANIE PAPIEŻY

Katechezy Papieża Franciszka. - „ Bóg tobie mówi: nie lękaj się świętości, nie lękaj się mierzenia wysoko, by być kochanym i oczyszczonym przez Boga, nie lękaj się być kierowanym przez Ducha Świętego. Pozwólmy się zarazić świętością Boga. Każdy chrześcijanin jest powołany do świętości. Świętość nie polega przede wszystkim na robieniu rzeczy niezwykłych, ale na tym, by pozwolić Bogu działać. „Święci nie są "super-ludźmi" i nie urodzili się doskonali. Świętość to nie przywilej niewielu, lecz powołanie dla wszystkich. Święci - to osoby, które zanim dostały chwały Nieba prowadziły normalne życie, z radościami i bólem, trudem i nadziejami. Lecz kiedy poznali miłość Boga podążyli za nią całym sercem, bezwarunkowo i bez hipokryzji; poświęcili często swe życie służbie innym, znosili cierpienia i przeciwności bez nienawiści, odpowiadając na zło dobrem, szerząc radość i pokój. Świętym obca była nienawiść.”

Katechezy Benedykta XVI - Co to znaczy być świętym? - Często ciągle jeszcze jesteśmy skłonni myśleć, że świętość jest celem zastrzeżonym dla niewielu wybranych. Świętość, polega, nie na dokonywaniu niezwykłych przedsięwzięć, lecz na zjednoczeniu z Chrystusem, na przeżywaniu Jego tajemnic, na utożsamianiu się z Jego postawami, myślami i zachowaniami. Miarą świętości jest to, na ile wypełnia nas Chrystus, na ile mocą Ducha Świętego kształtujemy całe nasze życie na wzór Jego życia, na ile upodabniamy się do Chrystusa. Świętość nie jest przywilejem nielicznych, lecz powołaniem wszystkich ochrzczonych. Jej główną regułą jest życie Jezusa Chrystusa, do którego mamy się upodobniać w naszych myślach i postępowaniu. Pokazują, że świętość to pełnia życia chrześcijańskiego, która wyraża się nie tyle w podejmowaniu nadzwyczajnych czynów, co w zjednoczeniu z Chrystusem, naśladowaniu Go i życiu Jego Ewangelią. Święci dają nam przykład, że my także, pomimo wielorakich braków, słabości, ograniczeń możemy żyć duchem miłości, dorastać do świętości

Katechezy Jana Pawła II - Przez «świętych» rozumiemy nie tylko tych, którzy zostali wyniesieni do chwały ołtarzy, lecz także tych, którzy choć nie beatyfikowani ani kanonizowani, postępowali za Chrystusem i Jego Ewangelią; tych, którzy bez wahania i kompromisów przyjęli Chrystusa za fundament swej egzystencji; którzy świętość uczynili programem swego życia. Święci są poza tym rzecznikami Boga, który na różne sposoby przemawia do ludzi, także poprzez świętych. ... Święci zatem są niejako słowami, które Bóg wypowiada w historii dla dobra ludzkości. W liście apostolskim Novo millenio inuente, przedstawił wizję Kościoła na XXI wiek. Zaznaczył, że „ Dar świętości został ofiarowany każdemu ochrzczoneму”, że „ Prowadzenie wiernych do świętości jest szczególnie pilnym zadaniem Kościoła”. Ojciec Święty przeciwstawia się mylnemu przekonaniu, że drogi świętości zostały zarezerwowane dla niewielkiej garstki wybranych. Świętość jest powinnością każdego. Zaakcentował to bardzo mocno w Starym Sączu 16 VI 1999 r. „Bracia i siostry, nie lękajcie się chcieć świętości! Nie lękajcie się być świętymi! Uczyńcie nowe tysiąclecie erą ludzi świętych!”.

Jan Paweł II wyraźnie podkreślał, że obowiązkiem każdego z nas jest żyć każdego dnia tak, by stawać się świętym. Dlatego apelował, by szukać świętości „w codziennym życiu”. To dlatego tak wielu „świętych Jana Pawła II” było ludźmi świeckimi. Chciał nam w ten sposób pokazać, że każdy z nas może być święty, że warunkiem, by tak się stało nie musi być dokonywanie heroicznych czynów czy męczeństwo, ale życie zgodne z Ewangelią.

Polskie Kanonizacje i Beatyfikacje

Ksiądz Bogusław Turek CSMA w artykule pt. „Polacy kanonizowani i beatyfikowani przez Ojca Świętego” zaznacza: „ Na przestrzeni 25 lat Jan Paweł II ogłosił świętymi 9 Polek i Polaków, a 154 wyniósł do chwały ołtarzy jako błogosławionych. Dla porównania trzeba przypomnieć, że od 1594 r. do 16 X 1978 r. zostało ogłoszonych świętymi tylko 4 Polaków: Jacek Odrowąż (zm. w 1257 r.), kanonizowany w 1594 r.,

Stanisław Kostka (zm. w 1568 r.), kanonizowany w 1726 r.,

Jan z Kęt (zm. w 1473 r.), kanonizowany w 1767 r.

Andrzej Bobola (zm. 1657), kanonizowany w 1938 r.

W okresie od 1588 r. (utworzenie Kongregacji Obrzędów) do 1978 r. papieże ogłosili błogosławionymi 63 Polek i Polaków. Były to w większości przypadków potwierdzenie kultu «od niepamiętnych czasów».

Po tych kilku ogólnikowych rozważań na temat świętości, kanonizacji, beatyfikacji, chciałbym poświęcić kilka słów i refleksji na temat świętych i błogosławionych naszej podkarpackiej ziemi - archidiecezji przemyskiej. Myślę, że i tak trudno będzie omówić to zagadnienie na jednym spotkaniu i z pewnością korzystniejsze będzie rozłożyć na dwie części bo wtedy bardziej pozostanie nam coś w pamięci.

Na oficjalnej stronie Kurii Archidiecezji Przemyskiej znajdujemy informacje :

Diecezja Przemyska - Groby świętych i błogosławionych

- św. Jan z Dukli - Dukla (Kościół OO. Bernardynów)
- św. Józef Sebastian Pelczar - Przemyśl (Bazylika Archikatedralna)
- bł. August Czartoryski - Przemyśl (Kościół XX. Salezjanów)
- bł. Bronisław Markiewicz - Miejsce Piastowe (Kościół XX. Michalitów)
- bł. Jan Balicki - Przemyśl (Bazylika Archikatedralna)

Miejsca urodzenia świętych i błogosławionych

- św. Andrzej Bobola - Strachocina
- św. Jan z Dukli - Dukla
- św. Józef Sebastian Pelczar - Korczyna
- św. Zygmunt Gorazdowski - Sanok
- bł. Achilles Puchała - Kosina
- bł. Anastazy Pankiewicz - Nagórzany
- bł. Bronisław Markiewicz - Pruchnik
- bł. Michał Czartoryski - Pełkinie
- bł. Stanisław Kostka Starowieyski - Ustrobnia koło Krosna
- bł. Władysław Findysz - Krościenko Niżne

Diecezja Zamojsko Lubaczowska - na stronie Kuria wylicza świętych i błogosławionych związanych z diecezją. Są to:

- Św. Brat Albert Chmielowski
- Bł. Siostra Bernardyna Maria Jabłońska
- Bł. ks. Zygmunt Pisarski
- Bł. Stanisław Kostka Starowieyski

Diecezja Rzeszowska

- bł. Ks. Jan Balicki
- bł. Ks. Władysław Findysz
- bł. Ks. Józef Kowalski SDB
- bł. Ks. Roman Sitko
- bł. Stanisław Jan Starowieyski
- bł. Natalia Tułasiewicz

Poznajmy więc życie i działalność, drogę jaką podążali do chwały nieba, święci i błogosławieni naszej podkarpackiej ziemi, tych którzy tu się urodzili, tu działali, tu żyjąc z Chrystusem zgodnie z Ewangelią, dzień po dniu zasłużyli na świętość. Poznanie ich dróg życiowych być może przyczyni się do tego abyśmy i my kiedyś osiągnęli nagrodę „oglądania Boga twarzą w twarz”.

Jeden z artykułów Credo (*Wierzę w Boga*) wymienia *obcowanie świętych* jako jeden z dogmatów naszej wiary. Głosi on po prostu prawdę o tym, że istniejące między ludźmi naturalne więzi solidarności i miłości z Bożej woli przekraczają ziemski wymiar i będą trwałe wiecznie. Wiara więc w świętych obcowanie to przekonanie o możliwości wymiany darów między ziemią a niebem oraz czyścem. Zwłaszcza ci, którzy zostali zbawieni, mogą się wstawiać przed Bogiem za nami, żyjącymi, a także za zmarłymi. Sobór Watykański II przypomniał, że istnieje patronat ludzi już zbawionych nad ich braćmi pielgrzymującymi jeszcze do wieczności - ich braterska troska o nas. Kult świętych z naszej strony, a z ich - orędownictwo za nami przed Bogiem są wyrazami tej rodzinnej więzi, komunii nieba z ziemią.

ŚWIĘCI

Św. Jan z Dukli – urodził się ok. 1414 r. w Dukli w rodzinie mieszczańskiej. Uczył się w rodzinnym mieście, a później w Krakowie. W młodości przebywał w pustelni na wzgórzu Zaśpita k. Dukli. Opuściwszy pustelnię ok. 1434 r. wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych – franciszkanów. Studiował w Krakowie. W zakonie pełnił funkcję gwardiana klasztoru w Krośnie, gdzie rozbudował świątynię. Od 1444 r. we Lwowie, pełnił urząd kustosa kustodii - przełożonego franciszkańskiego okręgu lwowskiego. W wieku 60 lat przeszedł do surowszej gałęzi Zakonu, zwanej w Polsce bernardynami. Pełnił tam funkcje kaznodziei i spowiednika w klasztorach w Poznaniu i Lwowie. Pod koniec życia poważnie chorował i utracił wzrok. Zmarł 29 IX 1484 r. we Lwowie i tam został pochowany w kościele bernardyńskim. Obecnie główne relikwie znajdują się w rodzinnej Dukli. W 1733 r. papież Klemens XII ogłosił Jana z Dukli błogosławionym. Kanonizowany został zaś przez papieża Jana Pawła II w Krośnie 10 VI 1997 r.

Jan Paweł II mówił wówczas: «Jeden jest tylko wasz Mistrz, Chrystus. Największy z was niech będzie waszym sługą. Kto się wywyższa, będzie poniżony, a kto się poniża, będzie wywyższony» (Mt 23, 10-12). Oto cały ewangeliczny program, który w swoim życiu urzeczywistnił św. Jan z Dukli. Jest to program chrystocentryczny. Jezus Chrystus był dla niego jedynym Nauczycielem. Naśladując bez reszty przykład swego Mistrza i Pana, nade wszystko pragnął służyć. Oto ewangelia mądrości, miłości i pokoju. Taką ewangelię Jan urzeczywistnił w swoim całym życiu. A dzisiaj to ewangeliczne życie Jana z Dukli doczekało się chwały ołtarzy. Na swojej rodzinnej ziemi zostaje ogłoszony świętym Kościoła powszechnego. [...] Umiłowani bracia i siostry! Ziemia, na której stoimy, jest przesiąknięta i nabrzmiała świętością Jana z Dukli. Ten święty zakonnik piękną bieszczadzką ziemię nie tylko rozślawił, ale przede wszystkim uświęcił. Jesteście spadkobiercami tego uświęcenia. Krocząc po tej ziemi, nakładacie na jego drogi wasze drogi życiowe. Tutaj odczuwamy wszyscy w tajemniczy sposób owo «bogactwo chwały Jezusa Chrystusa objawiającej się w Jego świętych» (por. Ef 1,18), o których pisał Apostoł Paweł. Wydała bowiem ta ziemia wielu autentycznych świadków Chrystusa, ludzi, którzy w pełni zawierzyli Panu Bogu i poświęcili swoje życie dla głoszenia Ewangelii. Idźcie ich śladami! Wpatrujcie się w ich życie! Naśladujcie ich czyny, «aby świat widział wasze dobre uczynki i chwalił Boga, który jest w niebie» (por. Mt 5, 16).

Św. Andrzej Bobola - urodził się 30 XI 1591 r. w Strachocinie koło Sanoka. W latach (1606–1611) studiował w szkole jezuickiej w Braniewie. 31 VII 1611 r wstąpił do zakonu, nowicjat odbywał w Wilnie, śluby zakonne złożył 31 VII 1613 r. W latach 1613 – 1616 studiował filozofię na Uniwersytecie Wileńskim; a w latach, 1618 – 1622 również teologię. 12 III 1622 r. otrzymał święcenia kapłańskie. Przez rok był rektorem kościoła w Nieświeżu. W latach 1624 – 1630 był kaznodzieją i spowiednikiem w Kościele Świętego Kazimierza w Wilnie, sprawował też funkcje rektora. 2 VI 1630 r. złożył profesję zakonną, po czym został przełożonym domu zakonnego

w Bubrujsku. Później pracował: w Płocku, w Warszawie jako kaznodzieja. Kolejno przebywał w Łomży, w Pińsku i okolicach prowadząc działalność ewangelizacyjną. W latach 1646 – 1652 ze względów zdrowotnych przebywał w Wilnie, przy kościele św. Kazimierza, a następnie wrócił ponownie na ziemię pińską. 16 V 1657 r. w zamęcie konfliktów roznieconych przez powstanie Chmielnickiego dostał się we wsi Mohilno w ręce Kozaków. Torturowany i zamordowany w rzeźni w Janowie Poleskim przez Kozaków za to, że nawracał ludność prawosławną na wiarę katolicką. 30 X 1853 r. został beatyfikowany przez papieża Piusa IX. Kanonizowany zaś 17 IV 1838 r. przez Piusa XI.

Podczas Kanonizacji papież Pius XI zaznaczył : „Ten zaś, którego słusznie «łowcą dusz» nazywano, Andrzej Bobola, kapłan Towarzystwa Jezusowego, uczy nas gorliwie pracować nad rozszerzeniem królestwa Bożego, a jako nieugięty męczennik skłania do męstwa gnuśnych ludzi naszych czasów do podejmowania wszelkich trudów dla Boga i Kościoła”. Papież nazwał świętego „ozdobą Polski”.

Jan Paweł II w 1995 r. mówił w Skoczowie : Święty Andrzej pozostał przy prawdzie Jezusowej Ewangelii będąc wierny własnemu sumieniu. Pragnął leczyć rany rozdartego brakiem jedności Kościoła. Nie złamały go nawet najokrutniejsze katusze, jakie mu zadawali rozwścieczeni Kozacy w Janowie Poleskim. Także dzisiaj potrzeba Polsce "ludzi sumienia" . Bowiem walka duchowa wciąż trwa, ludzie objęci "tajemnicą pobożności" toczą bój na śmierć i życie z przeciwnikami Boga, będącymi na usługach "tajemnicy bezbożności". Dzisiaj, podobnie jak w XVII wieku, potrzebni są "świadkowie wiary" troszczący się o jedność Kościoła, świadkowie Boga Żywego.

Św. Józef Sebastian Pelczar – urodził się w Korczynie 17 I 1842 r. Po dwóch latach nauki w korczyńskiej szkole ludowej naukę kontynuował w Rzeszowie i w Przemyślu. Studia teologiczne rozpoczął w 1860 r. w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyślu. Święcenia kapłańskie otrzymał 17 VII 1864 r. Jego pierwszą placówką była parafia w Samborze. Następnie studiował w Rzymie w latach 1866–1868 równocześnie na dwóch rzymskich uczelniach: Collegium Romanum dziś Uniwersytet Gregoriański i w Instytucie św. Apolinarego dziś Uniwersytet Laterański. Po powrocie do kraju wykładał w seminarium przemyskim, a następnie przez 22 lata pracował na Uniwersytecie Jagiellońskim. Pełnił tam obowiązki profesora i dziekana Wydziału Teologicznego, a w latach 1882–1883 rektora krakowskiej uczelni. Aktywnie działał jako członek Towarzystwa, Św. Wincentego á Paulo oraz Towarzystwa Oświaty Ludowej. W 1891 r., poddał myśl utworzenia Bractwa NMP Królowej Korony Polskiej, które oprócz celów religijnych opiekowało się rzemieślnikami, biednymi, sierotami i sługami (zwłaszcza chorymi i pozbawionymi pracy).

W 1894 r. założył w Krakowie Zgromadzenie Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego. W 1899 r. został mianowany biskupem pomocniczym diecezji przemyskiej, a po śmierci bp. Łukasza Soleckiego, biskupem diecezjalnym. Funkcję biskupa pełnił przez 25 lat. Pomimo słabego zdrowia bp Pelczar wiele czasu poświęcał swoim diecezjanom. Przeprowadzał częste wizytacje parafii, zachęcał wiernych do udziału w nabożeństwach eucharystycznych, dbał o wysoki poziom moralny i umysłowy duchowieństwa. Skutecznie starał się o budowę nowych kościołów i kaplic. Przeprowadził trzy synody diecezjalne. Dbał o najuboższych mieszkańców swej diecezji. Z jego inicjatywy powstawały ochronki dla dzieci, kuchnie dla ubogich, schroniska dla bezdomnych, szkoły gospodarze dla dziewcząt, bezpłatna nauka w seminarium duchownym dla chłopców z ubogich rodzin. Starał się zaradzić problemom emigracji i alkoholizmu. Józef Sebastian Pelczar został beatyfikowany w Rzeszowie przez papieża Jana Pawła II 2 VI 1991 r. Jego kanonizacja odbyła się 18 V 2003 r. w Rzymie.

Podczas kanonizacji 18 V 2003 r w Rzymie mówił : (...) Żaden stan lub wiek nie jest przeszkodą do życia doskonałego. Bóg bowiem nie ma względu na rzeczy zewnętrzne (...), ale na duszę (...), a żąda tylko tyle, ile dać możemy». Tymi słowami nasz nowy święty Józef Sebastian Pelczar wyrażał swoją wiarę w powszechne powołanie do świętości. Tym przekonaniem żył jako kapłan, jako profesor, rektor uniwersytetu i jako biskup. Sam do świętości dążył i innych do niej prowadził... Dewizą jego życia było zawołanie: «Wszystko dla Najświętszego Serca Jezusowego przez Niepokalane Ręce Najświętszej Maryi Panny». Serce Boże kształtowało jego duchową sylwetkę, której charakterystycznym rysem jest zawierzenie siebie, całego swego życia i posługi, Chrystusowi

przez Maryję... Wynosząc do chwały ołtarzy Józefa Sebastiana, modłę się za jego wstawieniem, aby blask jego świętości był dla sióstr sercanek, dla Kościoła w Przemyślu i dla wszystkich wierzących w Polsce i na świecie zachętą do takiego umiłowania Chrystusa i Jego Matki.

Św. Zygmunt Gorazdowski - urodził się 1 XI 1845 r. w Sanoku. Razem z rodziną młody Zygmunt przebywał w Sanoku sześć lat. To tutaj uniknął rzezi galicyjskiej. Opiekunka ukryła małego Zygmunta pod kołem młyńskim, ale przy tej okazji nabawił się choroby płuc – gruźlicy, która później towarzyszyła mu już przez całe życie. W 1864 r. ukończył gimnazjum w Przemyślu. Jako uczeń uczestniczył w powstaniu styczniowym. Po ukończeniu gimnazjum studiował prawo na Uniwersytecie Lwowskim, jednak w 1865 r. przerwał studia i wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego we Lwowie. Po ukończeniu seminarium ze względu na gwałtowny nawrót gruźlicy odbył dwuletnie. Święcenia kapłańskie otrzymał 25 VII 1871 r. w katedrze lwowskiej. Pracował jako wikariusz i administrator w Tartakowie, Wojniłowie, Bukaczowcach, Gródku Jagiellońskim i Żydaczowie. Od 1877 r. rozpoczął działalność kapłańską i dobroczynną we Lwowie. Już za życia mówiono o nim Ksiądz dziadów, ojciec ubogich, apostoł Bożego Miłosierdzia. Spędził we Lwowie 40 lat, najpierw jako wikary, a potem proboszcz parafii kościoła św. Mikołaja. Włączał się czynnie w istniejące już instytucje dobroczynne, powoływał też nowe. Założył dom pracy dobrowolnej dla żebraków, z jego inicjatywy zorganizowano tanią kuchnię ludową, w której żywili się robotnicy, studenci, młodzież szkolna, dzieci, a najliczniej – biedota lwowska. Wydawano w niej dziennie około 600 obiadów (korzystał z niej także św. brat Albert Chmielowski, ilekroć przebywał we Lwowie). Założył zakład dla nieuleczalnie chorych i rekonwalescentów, dla ubogich studentów Seminarium Nauczycielskiego otworzył Internat św. Jozafata, którego był długoletnim dyrektorem. Powołał do istnienia pierwszy, a także przez długie lata jedyny w Galicji Zakład Dzieciątka Jezus dla samotnych matek i porzuconych niemowląt. To w tym zakładzie jeszcze za jego życia uratowano około 3000 dzieci. Zorganizował zakonne Zgromadzenie Sióstr św. Józefa. Zakonnice niosły posługę cierpiącym w szpitalach, sierocińcach, ochronkach, w domach prywatnych. Zmarł w opinii świętości. Został pochowany na cmentarzu Łyczakowskim. Beatyfikowany został przez Jana Pawła II podczas jego wizyty we Lwowie w 2001 r. Kanonizowany zaś został przez papieża Benedykta XVI w Rzymie 23 X 2005 r.

Podczas homilii papież Benedykt XVI mówił : Świętym jest ten, kto tak bardzo zachwyca się pięknem Boga i Jego doskonałą prawdą, że sam zostaje przez nie stopniowo przemieniony. W imię tego piękna i tej prawdy jest gotowy wyrzec się wszystkiego, nawet samego siebie. Wystarcza mu miłość Boga, którą wyraża w pokornej i bezinteresownej służbie bliźniemu, a zwłaszcza tym, którzy nie mogą się odzwajemnić.... św. Zygmunt Gorazdowski zasłynął swoją pobożnością opartą na sprawowaniu i adoracji Eucharystii. Przeżywanie Ofiary Chrystusa prowadziło go ku chorym, biednym i potrzebującym.... Zygmunt Gorazdowski, który założył Stowarzyszenie Kapłańskie, Zgromadzenie Sióstr św. Józefa i wiele innych instytucji charytatywnych, zawsze działał w duchu komunii, która w pełni objawia się w Eucharystii... Drodzy przyjaciele, powinniśmy wszyscy na nowo rozpoczynać od Eucharystii. Niech Maryja, Niewiasta Eucharystii, pomaga nam ją kochać; niech nam pomaga «trwać» w miłości Chrystusa, aby On nas wewnętrznie odnawiał. Kościół, posłuszny działaniu Ducha i wrażliwy na potrzeby ludzi, będzie wówczas coraz bardziej źródłem światła, prawdziwej radości i nadziei, urzeczywistniając w pełni swoje posłannictwo, jakim jest być «znakiem i narzędziem jedności całego rodzaju ludzkiego» (por. Lumen gentium, 1).

BŁOGOSŁAWIENI

Bł. Bronisław Bonawentura Markiewicz - urodził się 13VII 1842 r. w Pruchniku k. Jarosławia jako szóste z jedenastu dzieci burmistrza Jana Markiewicza. Młodość spędził w Przemyślu, gdzie w 1863 r. ukończył gimnazjum, a następnie Wyższe Seminarium Duchowne. Dnia 15 IX 1867 r. został wyświęcony na kapłana. Przez sześć lat pracował jako wikariusz w Harcie i w Katedrze

przemyskiej. Następne dwa lata studiował pedagogikę, filozofię i historię na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie i Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. W 1875 r. został mianowany proboszczem w miejscowości Gać k. Przeworska, a dwa lata później w Błażowej. W 1882 r. powierzono mu wykłady z teologii pastoralnej w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyślu. W 1885 r. ks. Markiewicz wyjechał do Włoch z zamiarem wstąpienia do teatynów. Na krótko zatrzymał się w Rzymie, gdzie zetknął się ze zgromadzeniem salezjańskim i tu 1 I 1886 r. rozpoczął nowicjat, po którym 25 III 1887 r. złożył śluby zakonne w obecności żyjącego jeszcze założyciela ks. Jana Bosko. Ks. Markiewicz prowadził surowy tryb życia, z oddaniem i gorliwością wykonywał różne zadania powierzane mu przez przełożonych. W 1889 r. zachorował na gruźlicę płuc, a stan jego zdrowia był tak ciężki, że uważano go za bliskiego śmierci. Po szczęśliwym powrocie do zdrowia w marcu 1892 r., za zezwoleniem przełożonych, powrócił do Polski, by pełnić funkcję proboszcza w Miejscu (które na jego prośbę nazwano Miejscem Piastowym), na terenie jego macierzystej diecezji przemyskiej. Tu zajmował się w utworzonych przez siebie zakładach wychowawczych młodzieżą opuszczoną i zaniedbaną. Prowadził też działalność wydawniczą, m.in. zapoczątkował wydawanie miesięcznika „Powściągliwość i Praca”. Był autorem i wydawcą wielu publikacji i dramatu pt. *Bój bezkrwawy*, w którym przepowiedział wybór Papieża Polaka. W 1897 r. skierował do biskupa przemyskiego i do papieża prośbę o pozwolenie na założenie Zgromadzenia Michała Archanioła, opartego na duchowości i statutach opracowanych przez Św. Jana Bosko. Mimo usilnych starań nie doczekał się zatwierdzenia Zgromadzenia. Stało się to dopiero jednak po jego śmierci – (gałąź męską zatwierdzono w 1921 r., zaś żeńską w 1928 r.) Zmarł 29 stycznia 1912 r. w Miejscu Piastowym. W 1958 r. odbyła się pierwsza sesja procesu beatyfikacyjnego. 2 VII 1994 r. został ogłoszony Dekret o heroicznosci cnót ks. Markiewicza. Dziesięć lat później, dnia 20 XII 2004 r. został promulgowany Dekret o cudzie zdziałanym przez Boga za wstawiennictwem Ks. Markiewicza, co otworzyło drogę do jego beatyfikacji, która miała miejsce w Warszawie w dniu 19 VI 2005 r., a którą w imieniu papieża Benedykta XVI dokonał prymas Polski Kardynał Józef Glemp.

Homilię wygłosił ks. ABP J. Michalik - W czasach wielkiego kryzysu gospodarczego, a nawet głodu, ks. Markiewicz okazał się wielkim wychowawcą i przyjacielem najbiedniejszych i najbardziej bezradnych — dzieci. Dla nich żył i im oddał całą swoją miłość. Kochał swój naród, chociaż widział nasze paraliżujące wady, i dlatego z całą determinacją walczył z pijaństwem, promowanym przez karczmarzy polskich, żydowskich i austriackich. Praca od podstaw, a także powściągliwość i praca stały się nie tylko tematem pism, ale programem jego życia. W życiu ks. Markiewicza miały miejsce niezwykle wydarzenia, przepowiednie i proroctwa. W jednym ze swoich dzieł napisał: «Polacy, ponieważ Pan Najwyższy was więcej umiłował niż inne narody, dopuścił na was ten ucisk, abyście oczyściwszy się z waszych grzechów, stali się wzorem dla innych narodów (...). Bóg wyleje na was wielkie łaski i dary (...). Najwyżej zaś Pan Bóg was wyniesie, kiedy dacie światu Wielkiego Papieża»). Ten niezwykle wychowawca i społecznik postawił jednak w centrum swego życia nie dynamikę życia, ale dynamizm modlitwy. *«Msza Święta centrum mego życia — pisał w notatkach duchowych — w niej mogę najlepiej podobać się Panu memu i najwięcej dla chwały Jego uczynić».* Najświętszą Eucharystię często adorował, w czasie Mszy św. uczył się posłuszeństwa woli Bożej, pokory i ofiarnej miłości ubogich.

Bł. August Czartoryski – urodził się 2 VIII 1858 r. w Paryżu. Rodzicami Augusta byli książę Władysław Czartoryski i księżna Maria Amparo Muñoz, córka królowej Hiszpanii. Gdy August miał 6 lat, umarła na gruźlicę jego matka. W 1868 r. rozpoczął naukę w paryskim Liceum, a od 1870 r. kontynuował ją w domu. W 1871 r. przyjął pierwszą komunię w kościele w Sieniawie k. Jarosławia. Tam znajdował się majątek rodowy. Od wczesnej młodości chorował na gruźlicę. Życie towarzyskie na dworach książęcych nie pociągało go. Wielki wpływ na młodego księcia wywarł jego wychowawca Józef Kalinowski, późniejszy karmelita, który opiekował się chłopcem w latach 1874-1877, przekazał mu wszechstronną wiedzę, a także przyczynił się do pogłębienia jego wiary i życia duchowego. Decydującym wydarzeniem w życiu Augusta Czartoryskiego było spotkanie z księdzem Janem Bosko w Paryżu, w Hotelu Lambert. Po rozmowie z nim August

odczuł wyraźnie powołanie do życia zakonnego w zgromadzeniu salezjańskim. Od czasu do czasu jeździł do Turynu, aby spotkać się z ks. Janem Bosko, odprawić pod jego kierunkiem rekolekcje. Założyciel salezjanów ks. Bosko wahał się z przyjęciem Augusta do zgromadzenia. Dopiero osobista interwencja papieża Leona XIII rozwiązała jego wątpliwości. 17 VI 1887 r. August został przyjęty do zgromadzenia. 24 XI 1887 r. w Turynie otrzymał strój zakonny z rąk ks. Jana Bosko. W 1888 r. zrzekł się rodzinnego majątku i tytułu ordynata sieniawskiego. Majątek przekazał zgromadzeniu i w dniu 2 X 1888 r. złożył śluby. Mimo poważnej choroby studiował teologię i przygotowywał się do święceń kapłańskich, które otrzymał 2 IV 1892 r. w San Remo. Nazajutrz po święceniach odprawił pierwszą mszę. Życie kapłańskie ks. Augusta trwało zaledwie rok; swą posługę pełnił w Alassio. Zmarł na gruźlicę. 8 IV 1893 r. Beatyfikacji Augusta Czartoryskiego dokonał papież Jan Paweł II.

Podczas beatyfikacji Jan Paweł II mówił; „ August Czartoryski, młody książę, wypracował skuteczną metodę rozeznawania zamysłów Bożych. Wszystkie pytania i rozterki przedstawiał najpierw Bogu w modlitwie, a potem w duchu posłuszeństwa szedł za radą swoich duchowych przewodników. Tak odczytał swoje powołanie, aby podjąć życie ubogie i służyć najmniejszym. Ta sama metoda pozwoliła mu przez całe życie dokonywać takich wyborów, które pozwalają nam dziś powiedzieć, że realizował zamysły Bożej Opatrzności w sposób heroiczny... Przykład jego świętości pragnę pozostawić szczególnie ludziom młodym, którzy dziś szukają sposobu na odkrywanie woli Bożej odnośnie do ich życia i pragną wiernie podążać każdego dnia za głosem Bożym. Moi drodzy młodzi przyjaciele, uczcie się od bł. Augusta gorąco prosić na modlitwie o światło Ducha Świętego i o mądrych przewodników, abyście mogli poznawać Boży plan waszego życia i byście umieli zawsze iść drogą świętości.

Bł. Jan Wojciech Balicki - urodził się 25 I 1869 r. w Staromieściu k. Rzeszowa (dziś Rzeszów) . Był synem Mikołaja, dróżnika kolejowego i Katarzyny z domu Saterlack. W latach (1876-1888) chodził do szkoły w Rzeszowie. W 1888 r. we wrześniu wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. Został wyświęcony na kapłana 20 VII 1892 r. Był wikariuszem w parafii Polna, gdzie pracował 15 miesięcy, a następnie kontynuował studia na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim w latach 1893-1897 filozofię i prawo kanoniczne, uzyskując doktorat z teologii. Po powrocie do kraju wykładał w przemyskim seminarium teologię dogmatyczną, pełnił funkcję prefekta, wicedyrektora, a na koniec rektora (1928). Po rezygnacji ze stanowiska rektora podyktowanej złym stanem zdrowia, pozostał na uczelni jako spowiednik. Ks. Balicki był człowiekiem prawym, we wszystkim szukającym Boga i żyjącym Jego sprawami; pozostał też bliski ludziom, wśród których żył. Umarł po ciężkiej chorobie 15III 1948 r. w Przemyślu. Pochowany na Cmentarzu Głównym. Został beatyfikowany 18 VIII 2002 r. w Krakowie przez papieża Jana Pawła II. Relikwie Błogosławionego znajdują się w przemyskiej Archikatedrze.

Podczas Beatyfikacji Jan Paweł II mówił : Służbą miłosierdziu było również życie bł. Jana Balickiego. Jako kapłan miał zawsze otwarte serce dla wszystkich potrzebujących. Jego posługa miłosierdzia przejawiała się w niesieniu pomocy chorym i ubogim, ale szczególnie mocno wyraziła się przez posługę w konfesjonale. Zawsze z cierpliwością i pokorą starał się zbliżyć grzesznego człowieka do tronu Bożej łaski. Wspominając o tym, zwracam się do kapłanów i seminarzystów: proszę was, nie zapominajcie, że na was, szafarzach Bożego miłosierdzia, spoczywa wielka odpowiedzialność, ale też pamiętajcie, że sam Chrystus umacnia was obietnicą, którą przekazał przez św. Faustynę: «Powiedz Moim kapłanom, że zatwardziali grzesznicy kruszyć się będą pod ich słowami, kiedy będą mówić o niezgłębionym miłosierdziu Moim, o litości, jaką mam dla nich w sercu Swoim» (Dzienniczek, 1521)... Bracia i siostry! Dziś powtarzam to wezwanie: otwórzcie się na największy dar Boga, na Jego miłość, która przez krzyż Chrystusa objawiła się światu jako miłość miłosierna. Dzisiaj — już w innych czasach, na progu nowego wieku i tysiąclecia — nadal bądźcie «gotowi świadczyć sprawie człowieka». Dziś z całą mocą proszę wszystkich synów i córki Kościoła, a także wszystkich ludzi dobrej woli, aby «sprawa człowieka» nie była nigdy, przenigdy odłączona od miłości Boga. Pomóżcie współczesnemu człowiekowi zaznawać miłosiernej miłości Boga! Niech w jej blasku i ciepłe ocala swoje człowieczeństwo!

Bł. Władysław Findysz – urodził się 13 XII 1907 r. w Krościenku Niżnym. Gimnazjum ukończył w Krośnie, a po maturze w 1927 r. wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. Świecenia kapłańskie przyjął 19 VI 1932 r. Od 1939 – 1940 pracował jako administrator parafialny w Strzyżowskiej Farze, później jako wikariusz w Jasielskiej Farze, a od 1941 r. był proboszczem parafii pw. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Nowym Żmigrodzie k. Jasła. W czasie drugiej wojny światowej zajmował się organizowaniem pomocy materialnej dla biednych oraz wspierał osoby na robotach przymusowych w Niemczech. W 1944 r. został wysiedlony ze Żmigrodu. Po powrocie w styczniu 1945 r. rozpoczął organizowanie pomocy charytatywnej jak również czynnie włączył się do odbudowy miasteczka. Jego działalność uchroniła wiele rodzin łemkowskich przed wysiedleniem w czasie Akcji „Wisła”. Po wojnie był inwigilowany przez UB, był więźniem na Zamku w Rzeszowie, prześladowany przez władze komunistyczne. W okresie po II Soborze Watykańskim rozpoczął intensywną działalność duszpasterską. W 1963 r. został za to aresztowany i skazany w pokazowym procesie na 2 i pół roku więzienia. Karę odbywał w więzieniu na Zamku w Rzeszowie, a potem w więzieniu na Montelupich w Krakowie. Mimo działań na rzecz jego uwolnienia oraz pogarszającego się stanu zdrowia, został zwolniony skrajnie wyczerpany dopiero 29 II 1964 r. Zmarł w Nowym Żmigrodzie 21 VIII 1964 r. kilka miesięcy po zwolnieniu z więzienia. Po jego śmierci został uznany przez wiernych i Kościół za męczennika za wiarę, ofiarę władzy komunistycznej. 27 czerwca 2000 r. rozpoczął się proces beatyfikacyjny. Beatyfikacja miała miejsce 19 VI 2005 r. w Warszawie, której dokonał w imieniu papieża Benedykta XVI prymas Polski Kardynał Józef Glemp

Homilię wygłosił Ks. ABP Józef Michalik - Pierwszy to po II wojnie prezbiter, męczennik ówczesnego systemu ogłoszony błogosławionym. Po święceniach pracował w kilku parafiach na wschodnich terenach diecezji, dziś należących do archidiecezji lwowskiej. Probostwo w Żmigrodzie Nowym otrzymał już w czasie wojny. Tu — jak zawsze — nawiązał bliski kontakt duszpasterski z wszystkimi ludźmi, niezależnie od religii i narodowości. Pomagał, i jemu pomagali wszyscy: katolicy, Łemkowie, Żydzi... Do komunistycznego kazamatu zaprowadziła go gorliwość i wierność ogólnopolskim programom duszpasterskim, spojrzenie z wiarą na rodzinę i małżeństwo... Dziś, kiedy zamiast pomóc zagubionym ludziom i leczyć chore myślenie w sposób wyrafinowany, organizuje się «Parady Równości», czyż nie potrzeba determinacji bł. ks. Findysza w walce o zachowanie norm Bożych w życiu rodziny i społeczeństwa? ... Męczeństwo jest świadectwem, że nawet w najtrudniejszych czasach przemocy i gwałtu człowiek żyjący w łasce Bożej jest w stanie uratować własną godność, ocalić swe człowieczeństwo.

Bł. O. Achilles (Józef) Puchała - urodził się 18 III 1911 r. w Kosinie k. Łańcuta. Po czwartej klasie gimnazjalnej, mając 16 lat, został przyjęty 6 IX 1927 r. do zakonu oo. Franciszkanów. Po zdaniu matury w latach 1932 - 1937 odbywał studia filozoficzno teologiczne w Krakowie. Świecenia kapłańskie przyjął 5 VII 1936 r. Swoją pierwszą pracę duszpasterską podjął w klasztorze w Grodnie. Od 17 V 1939 r. był wikariuszem w Iwieńcu, skąd przeniesiony został już jako proboszcz, do parafii p.w. Św. Marii Magdaleny w Pierszajach. Zwyczajną pracę duszpasterską zakłóciła II Wojna Światowa, a zwłaszcza dzień 19 VI 1943 r. gdy zorganizowano powstanie przeciw nazistom w pobliskim Iwieńcu. Podejrzenia o współpracę w organizacji i wspieraniu buntu przenieśli Niemcy na całą okolicę, nie wyłączając parafii w Pierszajach. W lipcu zbrojny oddział Niemców pojawił się w wiosce. Wszystkich przewieziono do wsi Borowikowszczyzna. Tam gestapowcy, strzałem w głowę, zabijali ofiary w stodole, następnie ją podpalili. O Achilles miał wówczas 32 rok życia , w tym 16 lat w zakonie i 7 lat sprawowania kapłańskiej posługi. Beatyfikowany w Warszawie 13 VI 1999 r. przez Jana Pawła II. Należy do grona 108 męczenników Kościoła w Polsce z okresu II wojny światowej.

Bł. O. Anastazy Pankiewicz – urodził się 9 VII 1882 r. w Nagórzanach k. Sanoka. W 1900 r. wstąpił do zakonu Braci Mniejszych (Prowincji Bernardyńskiej) we Lwowie. Śluby złożył w 1904 r., a następnie po odbyciu studiów teologicznych w Krakowie i Lwowie otrzymał

świecenia kapłańskie w dniu 1 VII 1906 r. Jako duszpasterz pełnił kolejno obowiązki: kaznodziei w Wieliczce, magistra nowicjatu we Włocławku, magistra kleryków we Lwowie, kapelana ss. Bernardynek w Krakowie, administratora parafii Dżurków k. Kołomyi, kapelana wojskowego i duszpasterza Polonii na Węgrzech. Później został gwardianem klasztoru w Krakowie. W 1930 r. za zgodą biskupa łódzkiego nabył parcelę na przedmieściu Łodzi, na której erygowano jego staraniem dom zakonny. Po wybuchu II wojny światowej hitlerowcy wysiedlili zakonników z klasztoru na Dołach w Łodzi, zamieniając obiekt sakralny na garaże i stajnie. O. Anastazy nie opuścił jednak swojej placówki, ale zamieszkał w pobliżu kościoła, na terenie cmentarza, gdzie przetrwał aż do aresztowania w październiku 1941 r. przez Niemców i wywieziony do obozu koncentracyjnego w Dachau. Zmarł męczeńską śmiercią 20 V 1942 r. a jej bezpośrednią przyczyną było obcięcie dłoni przy zamykaniu burty samochodu i zagazowanie. Beatyfikowany w Warszawie 13 VI 1999 r. przez Jana Pawła II.

Bl. Ks. Józef Kowalski – urodził się 13 III 1911 r. w Siedliskach k. Rzeszowa. W 1922 r. rozpoczął naukę w Zakładzie Salezjańskim im. św. Jana Bosko w Oświęcimiu. Wstąpił do nowicjatu salezjanów i po jego ukończeniu 24 VII 1928 r., w Czerwińsku złożył śluby zakonne. Studiował filozofię i teologię w Krakowie. Śluby wieczyste złożył 19 VI 1934 r. W dniu 29 V 1938 r. otrzymał święcenia kapłańskie. Wybuch II wojny światowej zastał go jako duszpasterza w parafii św. Stanisława Kostki na Dębnikach. 23 V 1941 r. został aresztowany przez gestapo i przewieziony do więzienia na Montelupich, a następnie 26 VI 1941 r. do Oświęcimia. Za odmowę podeptania swojego różańca, został zmasakrowany i utopiony w beczce z fekaliami, dnia 4 VII 1942 r. Beatyfikowany 13 VI 1999 r. w Warszawie przez Jana Pawła II.

Bl. S. Celestyna Faron - właśc. Katarzyna Stanisława - urodziła się 24IV 1913 r. w Zabrzeży, w powiecie nowosądeckim. W roku 1930 w wieku 17 lat wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr Służebniczek NMP w Starej Wsi, przyjęła imię zakonne Celestyna. Śluby wieczyste złożyła 15 IX 1938 r. Kwalifikacje zawodowe do pracy wychowawczej i katechetycznej zdobywała na kursach we Lwowie, Poznaniu i Przemyślu. W 1936 r. w Poznaniu uzyskała dyplom wychowawczyni przedszkola. Dzięki zdobytym uprawnieniom pracowała jako przedszkolanka w Brzozowie. Po wybuchu wojny w 1939 r. kierowała domem zakonnym, prowadziła ochronkę i punkt pomocy potrzebującym. 19 II 1942 r. pod zarzutem działalności konspiracyjnej otrzymała polecenie zgłoszenia się na komendę gestapo w Brzozowie. Gdy jedna z sióstr doradzała jej ucieczkę lub ukrycie się, usłyszała odpowiedź, że tak zrobić nie może, ponieważ przez to mogłaby narazić Zgromadzenie na przykre następstwa ze strony okupanta. Poszła więc na gestapo i już nie wróciła. Została aresztowana w Brzozowie i osadzona w więzieniu w Jaśle, a następnie w więzieniu w Tarnowie, skąd 6 I 1943 r. trafiła do obozu w Oświęcimiu. Tu pracowała przy kopaniu rowów, tu zachorowała na tyfus. Na skutek trudnych warunków obozowych choroba siostry Celestyny przeszła w gruźlicę płuc z powtarzającymi się krwotokami. Zmarła w Wielkanoc 9 IV 1944 r. Ciało zostało spalone w obozowym krematorium. Beatyfikowana w Warszawie 13 czerwca 1999 r. przez Jana Pawła II.

Bl. O. Michał Czartoryski - właściwie Jan Franciszek książę Czartoryski – urodził się 19 II 1897 r. w Pełkiniach k. Jarosławia. Po zdaniu matury studiował na Politechnice Lwowskiej, uzyskując tytuł inżyniera architekta. Brał udział w obronie Lwowa. W 1927 r. wstąpił w Krakowie do zakonu dominikanów, gdzie przyjął imię Michał. Śluby złożył 25 IX 1928 r., a święcenia kapłańskie otrzymał 20 XII 1931 r. w Jarosławiu. W zakonie pełnił różne funkcje, między innymi magistra nowicjatu, pomagając w formacji młodym zakonnikom. 1 VIII 1944 r., wybrał się do okulisty na Powiślu, gdzie zastał go wybuch powstania warszawskiego. Następnego dnia zgłosił się jako kapelan do walczącego na Powiślu III Zgrupowania „Konrad” AK. 6 IX 1944 r., po upadku tej dzielnicy, nie wycofał się z powstańcami oddziałami, nie skorzystał z możliwości ukrycia się przed Niemcami, lecz pozostał do końca, jako jedyny z personelu szpitalnego, z grupą ciężko rannych powstańców i cywilów w piwnicach firmy Alfa-Laval. Pół godziny po ewakuacji obsługi

powstańczego szpitala Niemcy rozstrzelali w piwnicach lazaretu pozostałych tam chorych i razem z nimi o. Michała, który do końca wspierał duchowo rannych. Wywleczone z piwnicy ciała spalono na pobliskiej barykadzie. Beatyfikowany w Warszawie 13 VI 1999 r. przez Jana Pawła II.

Bl. Natalia Tulasiewicz - urodziła się 9 kwietnia 1906 r. w Rzeszowie. Od 1913 r. uczęszczała do Szkoły Podstawowej w Kętach, a od 1917 r. do Gimnazjum Żeńskiego w Krakowie. W 1921 r. rodzina Natalii przeniosła się do Poznania. Tu uczęszcza do Gimnazjum Sióstr Urszulanek. Ukończyła je w 1926 r. i rozpoczęła studia na Uniwersytecie Poznańskim na filologii polskiej, które ukończyła w 1931 r. W latach 1931 - 1937 była nauczycielką szkół poznańskich. W 1938 r. udała się w podróż do Włoch. Po wysiedleniu wraz z całą rodziną z Poznania w 1939 r. do Generalnego Gubernatorstwa angażowała się w tajnym nauczaniu w Krakowie. Od 1943 r. przebywała w Hanowerze jako pełnomocnik Rządu Londyńskiego i świecki apostoł w ramach Wydziału Duszpasterskiego konspiracyjnej organizacji „Zachód”. Misję swą podjęła wśród robotników, pracując wraz z nimi w fabryce. Jednak zdekonspirowana została na wiosnę 1944 r. Przez pół roku więziona była w Hanowerze i Kolonii, gdzie przeszła ciężkie śledztwo. Z wyrokiem śmierci odesłana została do obozu Ravensbrück. W Wielki Piątek, 30 III, przewidując ewakuację obozu, komendantura przeprowadziła ostrą selekcję najsłabszych więźniarek. Pomimo że koleżanki podtrzymywały chorą Natalię, jak mogły, zostaje zauważona, wyciągnięta z szeregu i odesłana do komory gazowej. Zginęła 31 III 1945 r. Następnego dnia obóz został wyzwolony. Beatyfikowana w Warszawie 13 VI 1999 r. przez Jana Pawła II.

Bl. Stanisław Kostka Starowieyski – urodził się 11 V 1895 r. w Ustrobnej k. Krosna. Dzieciństwo spędził w Bratkówce. Naukę pobierał w domu rodzinnym, w Krośnie i w Zakładzie Naukowo - Wychowawczym Ojców Jezuitów w Chyrowie. Po maturze w 1914 r. dostał się na studia na Wydział prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego, lecz naukę uniemożliwił mu wybuch I wojny światowej. Początkowo jako ochotnik walczył na froncie wschodnim, gdzie brał udział w walkach o Lwów i Przemyśl, później na froncie włoskim. Po powrocie do Polski w stopniu podporucznika uczestniczył w formowaniu Wojska Polskiego w Krakowie, w czasie wojny polsko-ukraińskiej (1918 – 1919), walczył o Przemyśl, bronił cytadeli lwowskiej, jako porucznik uczestniczył w wojnie polsko-bolszewickiej w wyprawie kijowskiej. Za bohaterskie zasługi na polu walki otrzymał Krzyż Walecznych i Srebrny Krzyż Orderu Virtuti Militari. Został awansowany do stopnia kapitana. 24 VIII 1921 r. poślubił prawnuczkę Aleksandra Fredry w linii prostej, z którą zamieszkał w Łaszczowie. Działał społecznie i charytatywnie, głównie w ramach Akcji Katolickiej. Po wybuchu II wojny światowej i agresji ZSRR na Polskę jego dwór był rabowany przez Sowietów, którzy aresztowali Starowieyskiego i jego brata Mariana, lecz obaj uciekli. 19 VI 1940 r. został aresztowany przez gestapo, uwięziony w Rotundzie zamojskiej, potem na Zamku w Lublinie, po czym przewieziony do obozu w Sachsenhausen, i do Dachau. Jako przedstawiciel ziemiaństwa i działacz katolicki był bardziej prześladowany w obozie niż inni, jego stan zdrowia ulegał pogorszeniu. Zmarł w nocy z Wielkiej Soboty na Niedzielę Wielkanocną 13 IV 1941 r. Ciało spalono w obozowym krematorium. Beatyfikowany w VI 1999 r. przez Jana Pawła II.

Bl. Ks. Władysław Błądziński – urodził się 6 VII 1908 r. w Myślatyczach k. Mościsk. W wieku szesnastu lat wstąpił do Zgromadzenia św. Michała Archanioła i złożył tam śluby zakonne w dniu 12 XII 1926 r. Następnie podjął studia w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyślu, a po ich ukończeniu otrzymał święcenia kapłańskie 26 VI 1938 r. Pracę rozpoczął w zakładzie wychowawczym Michalitów w Pawlikowicach k. Wieliczki jako wychowawca ubogiej młodzieży. W czasie II wojny światowej zorganizował tajne gimnazjum i liceum dla kleryków. Ta działalność doprowadziła go do aresztowania 25 IV 1944 r. Nie podpisał zeznań obciążających swojego przełożonego, biorąc całą „winę” na siebie. Po pobycie w krakowskim więzieniu Montelupich został przewieziony do obozu koncentracyjnego Gross-Rosen, gdzie był zmuszany do wycieńczającej pracy w kamieniołomie. 8 IX 1944 r., gdy osłabł podczas pracy, został skopany

przez pilnującego go SS-mana i zepchnięty na dno urobiska w kamieniołomach i tam zginął. Beatyfikowany w Warszawie 13 VI 1999 r. przez Jana Pawła II.

Jan Paweł II podczas homilii mówił : «Wszchemogący, wieczny Boże, Ty dajesz nam nowe dowody swojej miłości, gdy pozwalasz Świętym uczestniczyć w Twojej chwale, spraw, aby ich modlitwa i przykłady pobudzały nas do wiernego naśladowania Twojego Syna» Takie też wołanie zanosimy dziś, gdy podziwiamy przykład świadectwa, jakie dają nam wyniesieni przed chwilą do chwały ołtarzy błogosławieni. Żywa wiara, niezachwiana nadzieja i ofiarna miłość zostały im poczytane za sprawiedliwość, bo głęboko tkwili w paschalnym misterium Chrystusa. Słusznie zatem prosimy, abyśmy za ich przykładem wiernie podążali za Chrystusem. Dziś właśnie świętujemy zwycięstwo tych, którzy w naszych czasach oddali życie dla Chrystusa, aby osiąść je na wieki w Jego chwale. Jest to zwycięstwo szczególne, bo dzielą je duchowni i świeccy, młodzi i starzy, ludzie różnego pochodzenia i stanu... Jeśli dzisiaj radujemy się z beatyfikacji stu ośmiu męczenników duchownych i świeckich, to przede wszystkim dlatego, że są oni świadectwem zwycięstwa Chrystusa - darem przywracającym nadzieję... Błogosławieni męczennicy wołają do naszych serc: Uwierzcie, że Bóg jest miłością! Uwierzcie na dobre i na złe! Obudźcie w sobie nadzieję! Niech ta nadzieja wyda w was owoc wierności Bogu we wszelkiej próbie!

Pozwólcie, że na koniec tych naszych rozważań przytoczę raz jeszcze słowa Świętego Jana Pawła II : ... „, obowiązkiem każdego z nas jest żyć każdego dnia tak, by stawać się świętym... , szukajmy świętości w codziennym życiu... Każdy z nas może być święty, aby to się stało nie musimy dokonywać heroicznym czynów, wystarczy żyć zgodne z Ewangelią”. Podczas kanonizacji św. Jana z Dukli w Krośnie 10 VI 1997 r. zaznaczył ; „, Wydała bowiem ta ziemia wielu autentycznych świadków Chrystusa, ludzi, którzy w pełni zawierzili Panu Bogu i poświęcili swoje życie dla głoszenia Ewangelii. **Idźcie ich śladami! Wpatrujcie się w ich życie! Naśladujcie ich czyny, «aby świat widział wasze dobre uczynki i chwalił Boga, który jest w niebie»**

Naśladujcie ich czyny.

Z pewnością, te nasze rozważania o podkarpackich Świętych przybliżyły nam nieco ich życie i działalność – drogę jaką przemierzali za życia – życia według wskazań Chrystusa zapisanego na kartach Ewangelii. Życia z Chrystusem i w Chrystusie, osiągając chwałę nieba. Czy jednak możemy, czy jesteśmy zdolni, czy potrafimy naśladować ich czyny. Jest to nasze zadanie i wyzwanie, na które musimy odpowiedzieć.

Myślę, że tych kilka bardzo skrótowych informacji, które tu usłyszeliśmy w jakimś stopniu przyczynią się do przybliżenia nas do tych Świętych i Błogosławionych a poprzez nich do samego Boga. Niech oni będą wzorem i przykładem dla naszego życia. Naśladujcie ich czyny.

Śledząc życie i drogę do nieba, zauważamy , że wszystkich ich pomimo, że żyli w różnych latach i wiekach, w różnych środowiskach, stanach i zawodach, jest kilka wspólnych elementów na które należy zwrócić szczególną uwagę i przynajmniej w tych elementach upodabniać się do nich. Święci dają nam przykład, że my także, pomimo wielorakich braków, słabości, ograniczeń możemy żyć duchem miłości, dorastać do świętości.

Jakie więc te wspólne elementy – cechy:

1. Miłość do Boga, Jezusa Chrystusa i Jego Matki
2. Umiłowanie i życie według wskazań Ewangelii
3. Miłość do Kościoła i wierność przykazaniom
4. Modlitwa
5. Poddanie się woli Bożej w każdej sytuacji życiowej
6. Miłość Bliźniego, służba i pomoc ludziom
7. Należyte wykonywanie obowiązków dnia codziennego

I już całkowicie na zakończenie.

Wszyscy Święci i Błogosławieni, módlcie się za nami. Amen.